

בסך הכל ביסלי

מחזה קצר

מאת שי שבתאי

דמויות:

אסף, בן 40

מור, בת 40

ארנון, בן 40

מיכל, בת 40

סיגל, בת 35

מקום וזמן ההתרחשות: ביתם של אסף ומור, ישראל, 2016

בסך הכל ביסלי

שי שבתאי

סלון ביתם של אסף ומור. מיכל, ארנון ומור עומדים.

ארנון: איזה יופי של בית.

מור: תודה

מיכל: אמרתי לך נוני שתתלהב מהבית. ראית כבר את המרפסת?

ארנון: לא. איפה המרפסת?

מור: אה, זה שם, בקומה השנייה, אתה רוצה שאראה לך?

ארנון: לא, זה בסדר, אני כבר חוזר-

מיכל: נוני, אם אתה כבר עולה, תציץ על הפושפושים, תראה איזה יופי הם משחקים ביחד.

ארנון: ברור.

ארנון יוצא.

מור: קפה?

מיכל: לא, תודה

מור: תה?

מיכל: לא, לא תודה

מור: מים?

מיכל: זה ממש נחמד שאת מציעה

מור: אז כן? מים?

מיכל: לא, לא תודה, אנחנו כבר נלך. מתי אמרת שאסף מגיע?

מור: הוא צריך להגיע בכל רגע. אני אכין לנו איזה קנקן תה, שיהיה-

מיכל: בסדר גמור.

מור: את יכולה לשבת בינתיים.

מיכל: תודה.

מור יוצאת. מיכל מתקשרת.

מיכל: (בטלפון) היי סיגל, כן, כן- את בדרך? יופי. לא, לא, אז- מתי? יופי. כן, ויצמן 14, כן. לא, בית פרטי, כן. את תראי שזה הבית לפי המרפסת. כן, זאת עם העמודים, בדיוק. יופי. ביי-

ארנון נכנס.

ארנון: דיברת איתה?

מיכל: עם מי?

ארנון: סיגל.

מיכל: כן, היא בדרך.

ארנון: מצוין. הם לא יתחמקו עוד פעם. הם ישמעו הכל.

מיכל: נבט בסדר? יואב לא עשה לו כלום בינתיים?

ארנון: הם רואים טלוויזיה. לא ייאמן.

מיכל: מה הם רואים?

ארנון: לא יודע, משהו מצויר כזה, אולי זה בוב ספוג.

מיכל: ארנון, אתה נתת לנבט לראות בוב ספוג? אתה נורמלי? אתה יודע שהתכנית הזאת גורמת ל?adhd ?Bvg ?Ync? אפילפסיה? אני לא מסכימה לו אף פעם לראות את זה.

ארנון: טוב, זה מה שיואב אמר שהוא רוצה-

מיכל: ברור, זה לא מפתיע אותי בכלל שהילד המופרע הזה אוהב בוב ספוג. אני לא מבינה את זה. יש אנשים שאסור להם להיות הורים.

מיכל יוצאת לכיוון החדרים.

ארנון: היי- אל תשאירי אותי כאן-

מיכל: נוני, תירגע. כבר חוזרת.

ארנון מסתובב מעט, חסר מנוחה. אסף נכנס.

אסף: היי, הגעתי- (רואה את ארנון) שלום- אהה-

ארנון: ארנון.

אסף: אסף.

ארנון: כן, כן.

אסף: אהההה, איזה מפגר אני, אבא של נבט, סליחה, אני, הראש לא עובד כבר, כל היום במשרד, כבר לא רואה כלום, רק מספרים, מספרים רצים-

ארנון: כן, אני מכיר את זה.

אסף: במה אתה עוסק?

ארנון: אני בוטנאי.

אסף: וואלה, כאילו, צמחים וזה-

ארנון: אני חוקר צמחים. חזזיות. פטריות. זה עולם מרתק. ואתה?

אסף: אני חשב. כל היום מחשב. אתה חושב, אני מחשב. עולם קטן.

מור נכנסת עם קנקן תה וכוסות.

אסף: היי מאמי.

מור: היי. הספקתם להכיר.

אסף: כן, בטח. אני זיהיתי את אהה- אהה-

ארנון: ארנון.

אסף: ארנון, אבא של נבט, ברור- הייתם במסיבה של יואבי בשבוע שעבר, לא?

מיכל נכנסת.

אסף: היי.

ארנון: מיכל-

מיכל: מה?

ארנון: אני רק אזכרתי את שמך, שאסף ידידי לא יצטרך להעמיד פנים כאילו הוא זוכר.

אסף: כן, אני גרוע עם שמות ופרצופים, אני לא מחבר ביניהם.

מור: כן, הוא ממש גרוע עם שמות, אני חושבת שהוא בטוח שקוראים לי מאמי. נכון מאמי?

אסף: נכון מאמי.

מיכל: אתם מקסימים.

ארנון: הבית שלכם מקסים.

מיכל: משפחה מקסימה בבית מקסים.

הם מתיישבים, מור מוזגת תה.

מור: בבקשה-

מיכל: או, איזה יופי, הבאת ארבע כוסות.

מור: כן-

ארנון: זה טוב. שיהיה לכולם. שאף אחד לא ירגיש שהוא מקופח.

מיכל: תשמור על הכוס שלך נוני, שלא ייקחו לך-

אסף: מה?

מור: אתם רוצים משהו אחר? עוגה?

ארנון: לא, לא.

מיכל: זה בסדר.

מור: אני ממש שמחה שבאתם.

מיכל: טוב, תראו, אני מאמינה בשיח פתוח.

מור: אמממ... טוב-

מיכל: נבט לא כל כך רצה לבוא הנה היום.

מור: באמת?

- מיכל: אני רוצה שנדבר על זה.
- מור: קרה משהו?
- מיכל: מאז המסיבה בשבוע שעבר הוא קצת כעוס.
- ארנון: אנחנו רק רוצים שיואבי ונבט יישארו חברים טובים.
- אסף: אני לא ראיתי שקרה משהו במסיבה.
- מיכל: המסיבה הייתה בסדר גמור, והכל בסדר, פשוט נבט קצת התאכזב.
- ארנון: מיכי, הוא לא קצת התאכזב, או קיי, הוא בכה כמעט כל הלילה.
- מור: אוי, למה?
- מיכל: תראי מור, אתם חילקתם לכל הילדים את שקיות ההפתעה בסיום המסיבה-
- אסף: כן, אני ארזתי אותן בעצמי, לא קנינו את המוכנות האלה, עשינו לבד-
- מיכל: כן, נהדר, ובשקית של נבט, בניגוד לשקיות האחרות, לפי מה שאני הבחנתי, ואני בדקתי היטב את תכולת השקית-
- ארנון: אנחנו מאוד מקפידים בנוגע למזון של נבט-
- מיכל: משתדלים, בהחלט, בכל אופן, אנחנו לא נותנים לנבט לאכול יותר מדי דברי מתיקה-
- ארנון: יש לו נטייה לפתח עששת-
- מיכל: זה כנראה עניין גנטי, אז נבט לא אכל את הטופי-
- ארנון: זה ממש אסון, זה נדבק לשיניים, אי אפשר להוריד את זה-
- מיכל: ולצערו של נבט, גם את הסוכריות האלה, על המחרוזת, לא אפשרתי לו לאכול, וגם לא את חטיף השוקולד, נדמה לי שזה היה טורטית, לא?
- ארנון: כן, זה לא באמת שוקולד, אתם יודעים, זה צימקאו
- מיכל: אוי, חומר נוראי, נוראי, נוראי.
- מור: או קיי, אני מצטערת אם-
- מיכל: רגע, רגע, וגם את הסוכריה על מקל, ואת הבמבה המתוקה, בקיצור, לצערי היו בעיקר ממתקים בשקית.
- אסף: רגע, אבל, אני שמתי גם שקית קטנה של ביסלי.
- מיכל: או.
- מור: מה?
- מיכל: הביסלי. בשקית שנבט קיבל, לא היה ביסלי. ובכל שאר השקיות, והאמינו לי שבדקתי היטב. עברתי ילד-ילד, לכולם היה ביסלי.
- אסף: וואו.
- ארנון: קשה להאמין, מה?
- אסף: לנבט לא היה ביסלי?

- ארנון: לא היה ביסלי.
- מיכל: והיות ולנבט יש אמא ככה, קצת משוגעת, שאכפת לה מהבריאות שלו, הוא מצא את עצמו מאוד מאוכזב, כיוון שלא היה לו שום דבר לאכול מהשקית.
- ארנון: הוא מאוד ציפה לשקית.
- מיכל: ילדים. הם אוהבים הפתעות.
- אסף: זה לא יכול להיות. אני שמתי ביסלי בכל השקיות.
- מור: בסדר, סאפוש, אולי פספסת איזה שקית-
- אסף: אין מצב. אין סיכוי שפספסתי.
- ארנון: תשמע חביבי, אני לא מאשים אותך, הראש שלך היה טרוד, הכנת הרבה שקיות, המון ילדים-
- אסף: אני לא פספסתי. אני אף פעם לא מפספס. זאת לא הפעם הראשונה שאני אורז שקיות הפתעה ליומולדת של יואבי. אני קפדן מאוד. זאת העבודה שלי. אני עורך את המשכורות לכל המחלקה, אני אף פעם לא מפספס כלום.
- מיכל: טוב, בסדר. אולי לא פספסת, אבל לנבט שלי לא היה ביסלי.
- ארנון: זה מה שהוא אוכל בימי הולדת, ביסלי-
- מור: טוב, אנחנו באמת מצטערים-
- מיכל: בכל אופן, אם לא פספסת אסף, כנראה שמה שנבט טען היה נכון.
- מור: מה נבט טען?
- ארנון: נבט חשב שאולי יואב לקח מהשקית שלו את הביסלי לעצמו.
- אסף: מה? מה פתאום.
- ארנון: חביבי, או שהילד שלך לקח לו, או שאתה פספסת.
- אסף: בסדר, חביבי.
- מור: סאפוש-
- אסף: אני חושב שאתם קצת מגזימים, או קיי-
- מיכל: אנחנו לא באים לאף אחד בטענות. זה יכול לקרות. אני רק חושבת, שאם הייתי שומעת, שהילד שלי לקח משהו ששייך לילד אחר, הייתי מנסה לשוחח על כך עמו.
- מור: אני אשאל את יואבי, בסדר?
- מיכל: כדאי שתעשי את זה.
- ארנון: כן, היום זה ביסלי, מחר זה יכול להיות משהו יותר משמעותי.
- מיכל: כן, כדאי להציב גבולות.
- ארנון: זה לא אשמתו כמובן.
- מיכל: האחריות על כך היא תמיד של ההורים.

- מור: כמובן.
- מיכל: כן, קשה היום לגדל את הפושפושונים, הטלוויזיה מקלקלת.
- ארנון: אנחנו נפטרנו מהמכשיר הנורא הזה מזמן.
- אסף: טוב, הבנתי, אתם סופר-הורים.
- ארנון: למה הטון המזלזל?
- אסף: סליחה, באמת, אני-
- מור: וואו, כבר שבע, כדאי לסגור את היום לא?
- מיכל: כן, תיכף. עוד רגע. אני חושבת שכדאי שתשמעו הכל.
- אסף: יש עוד?
- מור: סאפוש-
- מיכל: נבט סיפר לי על עוד כמה מקרים שבהם התעוררו בינו לבין יואבי חילוקי דעות.
- אסף: חילוקי דעות? הם בני חמש!
- מיכל: תתפלא עד כמה ילדים בגיל הזה רגישים ואובזרביים. אני מבינה בזה היטב, הרי זה המקצוע שלי.
- מור: מה הוא סיפר?
- מיכל: מסתבר שלפני כמה ימים, היה איזה אינסידנט קטן בגן.
- מור: יואבי לא אמר כלום.
- ארנון: טוב, הוא לא דברן גדול הילד שלכם.
- אסף: מאיפה אתה יודע אם הוא דברן או לא?
- ארנון: חביבי-
- אסף: די עם זה!
- ארנון: סלח לי, אבל במספר הפעמים בהן יואבי התארח אצלנו, אני ערכתי מדי פעם תצפית עליהם. ראיתי את הדינמיקה הייחודית שלהם. נבט הרבה יותר ורבאלי מיואב.
- אסף: הוא לא מתבכיין על כל שטות.
- מיכל: סליחה? איך אתה מדבר!
- מור: חשבתי שאתה חוקר נבגים. לא חוקר דינמיקות של ילדים.
- ארנון: בניגוד אליכם, לנו חשוב לדעת שהילד שלנו מתפתח כראוי!
- אסף: היי! תרגיע!
- מור: מיכל וארנון, אם נבט שלכם כל כך נפגע מיואבי, אז בסדר גמור, קחו אותו, אנחנו לא חייבים להיות חברים.
- אסף: את לא מבינה מאמי? יואבי הוא הילד היחיד שמוכן בכלל להשתין לכיוון של הנבט החננה שלהם.

ארנון: באמת? לידיעתך חביבי, לנבט יש הרבה חברים.

אסף: אני ראיתי במסיבה. אף אחד לא מתייחס אליו, מסכן. אין לו מושג איך להתנהג ליד הילדים. הם קולטים שהוא אחר. שהוא מוזר. אתם הופכים אותו לכזה. אתם פאקינג קראתם לו נבט!

מיכל: אתם מראים להם בוב ספוג!

מור: או קיי, רגע! מיכל, אני מבקשת שתיקחו את נבט, ונתראה כשנירגע, בסדר?

מיכל: אני רציתי שתשמעו הכל.

מור: אני לא רוצה לשמוע.

צלצול בדלת. אסף קם. חוזר עם סיגל, הגננת של יואב ונבט.

מיכל: היי סיגל.

סיגל: היי. שלום. איזה בית, וואוו. לא ידעתי שאתם גרים כאן-

מור: האמת שלא מזמן עברנו.

סיגל: מה זאת אומרת?

אסף: אנחנו כאן בסך הכל חודשיים.

סיגל: אה- אתם גרים כאן? חשבתי שמיכל וארנון-

מיכל: אני מודה באשמה.

מור: מה הולך כאן?

מיכל: אני הזמנתי את סיגל להצטרף אלינו הערב.

אסף: את פסיכית? את אמרת לה שאת גרה כאן?

סיגל: אני מצטערת, מיכל, את ביקשת שנדבר על נבט-

מיכל: כן, כן. אנחנו באמת דנים עכשיו ביחסים המיוחדים שבין נבט ליואבי.

סיגל: מור, אני לא ידעתי-

מור: תשתי משהו?

מיכל: ארנון, שנתחיל?

ארנון מכחכח בגרונו, מוציא מתיקו ניירות. קם.

אסף: מה זה?

ארנון: טוב. איפה זה? הנה- או קיי- בתשיעי למרץ, אלפיים ושש עשרה, בעה אחת עשרה ושש דקות, היו ילדי גן תנשמת במהלך זמן החצר השני שלהם, כאשר נבט, ילד שאינו מרבה להסתבך בבעיות, נאלץ לוותר, בניגוד לרצונו, על תורו למגלשה הצהובה הקטנה, לטובת יואב, בנם של מור ואסף.

אסף: מה? זה מגוחך, אתה כתבת את זה?

מיכל: אל תפריע.

ארנון: לרוע מזלו של נבט הקטן, זמן החצר התקצר באופן בלתי צפוי באותו היום, עקב הופעה של הסיפור "הדייג ודג הזהב" שנערכה באותו היום בגן, של המספרת הילה בר נץ, וכך נבט לא התגלש באותו היום במגלשה הצהובה הקטנה. מי כן התגלש? יואבי, חברו הטוב, שהפציר בנבט התמים לוותר על תורו, תוך שהוא מבטיח לו שיחזיר לו את התור אחר כך, כאשר הוא יודע, שנבט לא יוכל להתגלש עוד, בשל ההופעה.

מור: זה לא אמיתי.

מיכל: נבט מאוד התאכזב מההתנהגות של יואב.

ארנון: בעשרים למרץ, כשבועיים לאחר מכן-

מור: אולי די-

סיגל: מיכל, אני מצטכרת, אני לא ידעתי שזה יהיה עימות כזה-

מיכל: סיגל יקירתי! בתור יושבת ראש הוועד של גן תנשמת, אני מציעה לך בחום ובידידות לשתף פעולה.

אסף: את מאיימת עליה?

סיגל: זה בסדר. אני עובדת עירייה.

מיכל: האם יש כאן מילה שנאמרה שאיננה נכונה? נבט סיפר לך על המקרה!

סיגל: כן, בסדר, הוא אמר לי שהוא לא הספיק להתגלש, אמרתי לו שזה חבל, ושיתגלש מחר- אני באמת אוהבת מאוד את נבט, הוא ילד רגיש-

ארנון: כשבועיים לאחר המקרה המתואר נפל נבט קורבן למעשה קונדס שעוללו חבריו לגן תנשמת, כאשר בראש החבורה, לטענת נבט, עמד יואב, בנם של מור ואסף-

אסף: חלאס!

מור: סאפי, עזוב.

סיגל: אני יודעת על מה אתה מדבר, אני לא חושבת שזה היה בכוונה-

ארנון: כאשר נכנס נבט לחדר השירותים, לא מצא שם נייר טואלט.

סיגל: הם באמת היו קצת מגעילים במקרה הזה, אבל-

ארנון: לאחר שיצא מן השירותים, גילה נבט במגירה שלו את כל הנייר שהיה בשירותים, אשר נלקח במזיד, והוטמן במגרה האישית שלו.

סיגל: אני ממש מבינה כמה זה יכול להיות מעליב. זה בסך בכל משחק שהם המציאו, הם עושים את זה לעוד ילדים-

מור: נכון, זה קרה גם ליואבי-

מיכל: אל תשקרי מור, זה לא מתאים לך. הבן שלך הוא ראש הכנופיה.

מור: אתם נורמליים? מה עשיתם מיואבי? היטלר?

ארנון: איך את מעזה!

מיכל: תכירי בזה שהבן שלך בריון!

מור: הבן שלי נורמלי! הוא אוהב להשתולל, לשחק, לראות טלוויזיה! יכול להיות שהוא בטעות ביאס את נבט, אני לא יודעת, אבל הוא לא בריון!

ארנון: הוא חסר ערכים בדיוק כמו ההורים שלו!

אסף: או קיי, אני מבקש שתלכו עכשיו!

מיכל: סיגל, אני מבקשת, את חייבת לעזור לנו, אנחנו חייבים לפתור את זה. את חייבת לספר את האמת!

סיגל: איזה אמת? על מה את מדברת?

מיכל: למה את מכחישה? את יודעת מה הולך שם! את רואה יום-יום בגן איך הילד המפונק שלהם משתלט על נבט, אומר לו מה לעשות, גונב לו את האוכל, לוקח לו את הצעצועים-

סיגל: אני מצטערת, אני לא-

ארנון: בעשרה במאי-

אסף: די! תסתום כבר מטומטם!

ארנון: אתה מטומטם!

אסף מתנפל על ארנון, מור מנסה להפריד, סיגל בשוק. מיכל מבחינה בילדים שניצבים למעלה.

מיכל: שקט!--- (קופאים) היי נבט שלי, הכל בסדר. בטח, בטח. אנחנו כבר הולכים-

הילדים חוזרים לחדר.

מיכל: (בשקט) כמה שפל צריך להיות, כדי לקחת מילד שלא אוכל כלום כל המסיבה, את הדבר היחידי שהוא יכול לאכול.

אסף: חזרנו לביסלי.

ארנון: כן! לביסלי!!!

מיכל: נוני, אל תצעק!

מור: אם אתם לא הולכים עכשיו, אני מתקשרת למשטרה.

מיכל: בבקשה. מי שעשה כאן את הפשעים זה רק הבן המופרע שלך.

סיגל: ביסלי?

אסף: המטורפים האלה חושבים שיואב לקח לנבט את הביסלי ביומולדת.

מיכל: המטורפים האלה מגדלים ילד שאתם רק תחלמו שיהיה לכם.

סיגל מוציאה מתיקה שקית ביסלי.

סיגל: זה העניין? בכלל שכחתי שזה בתיק, אני כבר שבוע מסתובבת עם זה. מצאתי את זה על המחצלת, ליד המקום שבו ישבתם, מיכל. זה בטח נפל לנבט מהשקית, והוא לא שם לב-

ארנון: זה הביסלי של נבט?

מיכל: אז למה ליואבי היו שניים?

מור: כי הוא קיבל את הביסלי של יותם. יש לו צליאק, הוא לא אוכל ביסלי. אסור לו.

ארנון: אה.

סיגל: (פותחת את השקית, התכולה מתפזרת) ביסלי! בסך הכל ביסלי!

מיכל: מה את עושה?

סיגל: הלהקה? לבן, בסך הכל-? לא- לא?

מור ואסף צוחקים.

מיכל: בוא נוני. יופי של גננת יש לנבט. עושה צחוק מכל דבר. בוא, נעלה לנבט ונלך.

מיכל וארנון יוצאים למעלה.

אסף: ווואאאאווו.

מור: איזה חוצפה יש לה לאיים עלייך. אני אדאג שהיא לא תעשה לך כלום.

סיגל: זה בסדר. אחרי מסיבת חנוכה, שנבט לא הספיק להדליק את החנוכייה, היא איימה עליי. ובסוכות, שלא תליתי את כל הקישוטים שהוא הכין-

מיכל: (מלמעלה) אתה לא יכול להישאר!

ארנון: (מלמעלה) עכשיו הביתה!

מיכל: (מלמעלה) נבט, עזוב אותו, נבט!

ארנון: (מלמעלה) לא לנשוך! איי! נבט, פויה!

אסף: מסכן נבט. איך מצאת את הביסלי?

סיגל: זה? סתם, במקרה קניתי בדרך, לא הספקתי לאכול כלום... אני חולה על ביסלי.

אוכלים. חושך.

סוף.